

מסכת שבת

פרק יז

א. כל הכלים נטלין בשבת ודלתותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו בשבת. שאינן דומין לדלתות הבית, לפי שאינן מן המוכן:

ב. נוטל אדם קרנס לפצע בו את האגוזים, וקרדום לחתוך את הדבילה. מגרה, לגרר בה את הגבינה. מגרפה, לגרר בה את הגרוגרות. את הרחת ואת המזלג, לתת עליו לקטן. את הכוש ואת הפרפר, לתחב בו. מחט של יד, לטל בו את הקוץ, ושל סקאים, לפתח בו את הדלת:

ג. קנה של זיתים, אם יש קושר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין מקבל טמאה. בין כף ובין כף, נטל בשבת:

ד. רבי יוסי אומר, כל הכלים נטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מתרשה. כל הכלים נטלין לצרף ושלף לצרף. רבי נחמיה אומר, אין נטלין אלא לצרף:

ה. כל הפלים הנטליו בַּשַּׁבָּת, שְׁבִרְיָהֶן נטליו עמָהֶן, וּבִלְבַד שְׁיָהִיו עוֹשִׂין מַעֲיִן מְלָאכָה. שְׁבִרְיָ עֲרָבָה, לְכִסּוֹת בָּהֶן אֶת פִּי הַחֲבִית. שְׁבִרְיָ זְכוּכִית, לְכִסּוֹת בָּהֶן אֶת פִּי הַפֶּךְ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, וּבִלְבַד שְׁיָהִיו עוֹשִׂין מַעֲיִן מְלָאכָתָן. שְׁבִרְיָ עֲרָבָה, לְצוּק לְתוֹכוֹ מִקֶּפֶה. וְשֶׁל זְכוּכִית לְצוּק לְתוֹכוֹ שָׁמֹן:

ו. הָאֶבֶן שְׁבִקְרוּיָהּ, אִם מַמְלָאִין בָּהּ וְאִינָהּ נוֹפֶלֶת, מַמְלָאִין בָּהּ. וְאִם לֹא, אִין מַמְלָאִין בָּהּ. זְמוּרָה שְׁהִיא קְשׁוּרָה בְּטַפִּיחַ, מַמְלָאִין בָּהּ בַּשַּׁבָּת:

ז. פָּקֵק הַחֲלוֹן, רַבִּי אֶלִיעֶזֶר אוֹמֵר, בְּזִמָּן שֶׁהוּא קָשׁוּר וְתִלּוּי, פּוֹקֵקִין בּוֹ, וְאִם לֹא, אִין פּוֹקֵקִין בּוֹ. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ פּוֹקֵקִין בּוֹ:

ח. כָּל כְּסוּיֵי הַפִּלִּים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם בֵּית אֲחִיזָה נְטָלִים בַּשַּׁבָּת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים. בְּכִסּוּי קַרְקַע, אֲבָל בְּכִסּוּי הַפִּלִּים, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נְטָלִים בַּשַּׁבָּת: